

ΑΠΟΨΕ Ο ΒΟΡΗΑΣ ΣΦΥΡΑ

Ἐπόψε ὁ βορηᾶς σφυρᾶ...
καὶ ἴσως γιὰ στερνὴ φορᾶ,
μονάχος ἔμπρὸς στὸ τζάκι μου πὸν ἀλλοίμονο! θὰ σβύση,
ἀκίνητος, χωρὶς μιλιὰ,
στὸ νοῦ μου φέρνω τὰ παληά...
ὄ, τ' ἡ ψυχὴ μου ἀγάπησε... ὄ, τι ἔχω νοσταλγήσει...

Ἐνάμεσα σὲ πέπλο ἀχνό,
στὰ νιῶτα μου ξαναγυρνῶ...
σ' ὄ, τι ὁ Χρόνος ξέθωρα στὰ μάτια μου προβάλλει...
Κ' ἡ ἀναμνήσεις μου θολά,
ἐλπίδες κι' ὄνειρα τρελλὰ
τῆς περασμένης μου ζωῆς μοῦ φέρνουνε καὶ πάλι...

Σκηνές, ... διάφορες σκηνές
ὑπὸ εἰκόνες μακρυνές,
μέσα στῆς μνήμης ἔρχονται τὴν κουρασμένη ὀθόνη...
καὶ μπρὸς στὰ μάτια μου περνοῦν
σὲ μιὰ στιγμὴ, στροφογυροῦν,
σὰν σὲ καλειδοσκοπίο, ἑβδομάδες, ... μῆνες, ... χρόνοι...

Πάλι πηγαίνοντας σκολεῖο
ἀπ' τὸ δρομάκι τὸ παληὸ
—ἀπόψε ἡ ἀναμνήσεις μου μὲ τριγυρίζουν ὅλες...—
μὲ τᾶλλα βρῖσκομαι παιδιὰ.
Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καρδιά
παίζουμε πάλι ἀμπάριζα τὶς κυριακὲς καὶ σκόλες...

Ἐπ' ὅλα ὅμως ἡ βραδνὰ,
πὸν ἔνοιωσα μεσ' τὴν καρδιά
τὸ ἠδονικὸ ἀγκύλωμα τοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης,
—εἰκόν' ἀξέχαστη στὸ νοῦ
ἐνὸς ὄνειρου μακρυνοῦ—
σβύνει κάθε ἄλλη θύμηση στὴ λάμψη τῆ δικῆ της...

Μὰ δὲ θυμᾶμαι καὶ καλά...
ἂν τὸ φεγγάρι ἦταν ψηλά...
ἢ ἂν ἔπαιζαν τὰ σύννεφα κυνῆγι στὸν αἰθέρα...
Ἦταν ἀπάνεμη βραδνὰ; ...
ἢ μὴν κινοῦνταν τὰ κλαδιὰ
—ξεχνᾶ κανεὶς καμμιά φορὰ— στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα; ...

Στοῦ πάρκου μιὰ κρυφὴ γωνιά...

—ἄνοιξη νᾶταν ; χειμωνιά ;—

τὸν πρῶτον ὄρκο δώσαμε γιὰ μιὰν ἀγάπη αἰώνια. .

Ἐκείνη, μιὰ μελαχροινὴ

—ἴσως... λιγάκι καστανή...—

κι ἐγὼ ξανθός, πολὺ ξανθός στὰ δεκαοχτώ μου χρόνια!

Τῆς εἶπα λόγια τρυφερά ;

Ἴσως...—θυμᾶμαι ἄμυδρά—

Γύρω μας ἦταν γιασεμιά ;... Ἡ γιούλια μυροβόλα ;...

Ἀλλάξαμε ἄραγε φίλι ;

Ἴσως... φανήκαμε τρολλοί...

—Ποιὸς ξέρει ;... Ἡ μνήμη μου πιστὰ δὲν τὰ θυμᾶται ὅλα. .—

Ἐν' ἀηδονάκι στὸ κλαδί

ἀρχίνησε νὰ κελαϊδῇ...

Ἄχι... θαρρῶ πὼς ἔσκουζε μακρὰ μιὰ κουκουβάγια...

Ἐκείνη μᾶκουγε δειλὰ

χωρὶς καθόλου νὰ μιλᾷ...

κ' ἡ νύχτα γύρω εἶχε ἀπλωθῆ ὡς μὴ ἀνοιχτὴ βεντάγια. .

Ἐφτασε ὅμως μιὰ στιγμή

ποὺ ἡ λευκορόδινη γραμμὴ

στὴν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα, σκόρπισε τὸνειρό μας...

Χωρίσαμε μὲ τὴν ἀυγή.—

...Δὲν ξανασμίξαμε στὴ γῆ...

Ἴσως... γιατί φανήκαμε πολὺ δειλοὶ κ' οἱ δυὸ μας...

Δὲν ξανασμίξαμε.—Γιατὶ

καθένας πῆρε τὸ στρατὶ

ποὺ ὠρίζεν ἡ μοῖρα μας σ' αἰώνια ἐξορία...—

Ἴσως—ποιὸς ξέρει ;—δυὸ ψυχῆς

ἂν ἀνταμώσουν μοναχῆς

νὰ ξαναζήσουν τὴν παλιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία...

Ἀπόψε ὁ βορρηᾶς σφυρᾷ...

καὶ ἴσως γιὰ στερενὴ φορὰ,

μονάχος ἔμπρὸς στὸ τζάκι μου ποὺ ἀλλοίμονο ! ἔχει σβύσει,

ἀκίνητος, χωρὶς μιλιὰ

στὸ νοῦ μου φέρνω τὰ παλιὰ...

ὅ,τ' ἡ ψυχὴ μου ἀγάπησε... ὅ,τι ἔχω νοσταλγήσει...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ